

Jack Kerouac

Călătorul singuratic

Traducere din limba engleză
de Vlad Pojoga

POLIROM
2023

Colecția BIBLIOTECA POLIROM este coordonată de Dan Croitoru.

Jack Kerouac, *Lonesome Traveler*

Copyright © 1960, The Estate of Jack Kerouac
All rights reserved

© 2023 by Editura POLIROM, pentru traducerea în limba română

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

www.polirom.ro

Editura POLIROM
Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700505
București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A,
sc. 1, et. 1, sector 4, 040031, O.P. 53

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

KEROUAC, JACK

Călătorul singuratic / Jack Kerouac; trad. din lb. engleză de Vlad Pojoga. –
Iași: Polirom, 2023

ISBN: 978-973-46-9331-3

I. Pojoga, Vlad (trad.)

821.111

Printed in ROMANIA

Cuprins

Introducerea autorului.....	5
Digurile nopții fără adăpost.....	11
Felahi de Mexic.....	33
Pământul căilor ferate.....	51
Nătăngii din bucătăria de pe mare.....	105
Scene din New York.....	129
Singur în vârful muntelui.....	145
Mare călătorie în Europa.....	163
Vagabondul american pe cale de dispariție.....	207

— Nu-ți face griji – n-am bani, nici un sfanț, ’r-ar al drecu’ – N-am bani să mănânc–

— Nu vrei câțiva dolari ca să mănânci?

Mi-am scos portofelul.

S-a uitat la mine cu viclenie.

— Ai?

— Doi dolari, da.

— Bine.

A plecat cu mâinile în buzunare, umil, învins, dar cu pas rapid și hotărât, grăbindu-se în linie dreaptă spre obiectivul său și, urmărindu-l, am văzut că într-adevăr mergea extrem de repede – cu capul plecat, uimit de lume și de toate porturile lumii pe care avea să le traverseze cu pași repezi. –

M-am întors să respir aerul proaspăt al porturilor, bucurându-mă de norocul meu – mă imaginam cu fața gravă, îndreptată spre mare prin ultima Poartă a Americii de Aur, hotărât să nu mă mai întorc niciodată, vedeam cum de la prora mea se prelingeau văluri de mare cenușie –

Niciodată nu m-am gândit prea mult la viața reală, întunecată, absurdă și furioasă a lumii ăștea clocotitoare a muncii, uau.

Cu sângele clocotind la rândul meu, am apărut la zece în noaptea aia, fără echipament, doar cu prietenul meu marinăruș, Al Sublette, care sărbătorea cu mine „ultima mea noapte pe uscat”. – Varehouseki stătea în fundul barului fără vreo băutură în față, cu doi marinari bețivi. – Nu pusese nici un strop pe limbă de când îl văzusem și se uita cu o disciplină mohorâtă la paharele înșirate și oferea toate explicațiile. – Vârtejurile lumii se dezlănțuiau în barul

ăla când am intrat clătinându-mă aplecat, posterele cu Van Gogh șerpuiiau pe pereții lambrisați maronii ai WC-urilor, scuiptoare, mese zgâriate din spate – ca saloanele de-o veșnicie din Lowellul capricios și cu aceleași lucruri. – A mai fost așa, în baruri de pe 10th Avenue New York, eu – și Georgie – și primele trei beri într-un amurg de octombrie, veselia din țipătul copiilor de pe străzile de fier, vântul, navele din albia râului – felul în care căldura scânteii se răspândește în burtă dând putere și preschimband lumea dintr-un loc de asimilare gravă a zbuciumului și a nemulțumirii într-o uriașă bucurie viscerală care poate să crească la fel ca o umbră prelungită de distanță și cu aceeași pierdere în densitate și forță simultan, astfel încât, în dimineața de după cea de-a treizecea bere și după zece whisky-uri și vermuturi la răsărit pe acoperișuri, în paltoane, pivnițe, locuri cu energie scăzută, nu amplificată, cu cât bei mai mult, cu atât crește forța falsă, iar forța falsă e scăzută. – Fir-ar, omul e mort de dimineață, fericirea deprimantă și sumbră a barurilor și a cârciumilor e tot golul asurzitor al lumii întregi și terminațiile nervoase sunt încet-încet tăiate mortal în centrul fibrei, paralizia lentă a degetelor, a mâinilor – năluca și oroarea unui om cândva bebeluș, acum o fantomă tremurândă în noaptea suprarealistă a orașelor, chipuri uitate, bani aruncați, mâncare aruncată, băutură, băutură, băutură, miile de discuții avute în întuneric. – Oh, bucuria marinarului cu șapcă albă sau a fostului marinar bețiv, urlând pe o alee de pe 3rd Street din San Francisco, sub luna pisicii și chiar și când apele de sub Golden Gate împing la o parte nava solemnă, un marinar singuratic în cămașă albă, capabil, privind de la provă spre Japonia – cu ceașca lui de cafea

tare, vagabondul bețiv cu nasul spart gata să se izbească de ziduri înguste, să-și invoce moartea treptat, inert, să-și găsească idealul fragil de iubire în scaunul de bar al saloanelor singuratic și sumbre – totul e doar o iluzie.

— 'R-ai al drecu', ești bea-a-t, a râs Georgie văzând cum mi se dau ochii peste cap și banii-mi cad din pantaloni – bătând în bar – Bere! Bere! – Și tot nu voia să bea. – Nu mai beau până urc pe vapor – de data asta pierd de tot, sindicatul o să se supere pe mine, ești papapa Georgie băiete. – Și chipul lui plin de transpirație, ochii umezi evitând spuma rece din vârful halbelor de bere, degetele sale încă strângând un chiștoc mânjit cu nicotină și noduros de la munca lumii.

— Hei, omule, unde ți-e mama? am strigat văzându-l atât de singur, ca un băiețel abandonat în toată neliniștea aia sumbră complicată a milioanei de molii și în tensiunea țipătoare a băuturii, a muncii, a transpirației.

— La Polonia de Est cu soră-mea – Nu vine în Germania de Vest pentru că e credincioasă și stă acasă și e mândră – merge la biserică – nu trimit nimic ei – Ce rost are?

Prietenul lui a vrut să scoată un dolar de la mine.

— Cine-i ăsta?

— Hai, dă un dolar lui, acum ai vas, – e marinar –

N-am vrut, dar i-am dat dolarul, și când Georgie și cu mine și cu prietenul Al am plecat, m-a făcut „muist“ pentru c-am fost reticent – Așa că m-am întors să-i trag una sau cel puțin să-not în marea insolenței lui un minut și să-l fac să-și ceară scuze, dar vedeam totul în ceață și simțeam pumni zdrobitori și trosnituri de lemn și cranii și mașini de poliție în aerul tulbure, cafeniu. – S-a clătinat

pe undeva, Georgie a plecat, era noapte – Al a plecat – M-am împleticit pe străzile singuratice ale nopții din Frisco, dându-mi seama că trebuie să ajung la vapor la șase sau aveam să-l pierd.

M-am trezit la cinci dimineața în vechea mea cameră de la căile ferate, cu mocheta ruptă și storurile trase ascunzând cei câțiva metri de acoperiș negru și tragedia nesfârșită a unei familii de chinezi cu un băiețel care, după cum spuneam, plângea în hohote tot timpul, tatăl său plesnindu-l în fiecare seară ca să-l facă să tacă, mama țipând. – Acum, în zori, o tăcere cenușie în care până la urmă a explodat gândul: „Am pierdut vaporul“ – Mai aveam totuși o oră să-l prind. – Mi-am luat sacul de marinar deja pregătit și m-am grăbit să plec – bălângănindu-l pe umeri, în ceața cenușie a fatidicului Frisco, ca să prind trenul A și să trec podul peste golf și să ajung la Baza Militară. – Am luat un taxi de la trenul A și am ajuns la etrava navei, la puțul ei cu un „T“ de la Transfuel care se vedea în spatele depozitului Marinei – Am înaintat grăbit. – Era o navă Liberty neagră, cu tangoane portocalii și puțuri albastre și portocalii – WILLIAM H. CAROTHERS – nici țipenie de om la orizont – am alergat pe pasarelă cu sacul meu greu, l-am aruncat pe punte, m-am uitat în jur. – Nori de abur dinspre bucătărie drept înainte. – Am știut imediat c-o să am probleme când un german micuț și furios cu ochii roșii a început să țipe la mine despre cât de mult am întârziat, aveam ceasul meu de cale ferată să demonstrez că am întârziat doar douășpe minute, dar el era un pachet de nervi – mai târziu l-am numit Hitler. – Un bucătar cu mustață mică și șmecheră a intervenit:

— A-ntârziat doar douăşpe minute. Hai să luăm micul-dejun și vorbim despre asta mai târziu.

— Ai dracu' băieți, cred că pot să întârzie și io să tac mâlc. Te pun om la cămară, a spus el zâmbind brusc ca să se înduioşeze de ideea asta drăguță a lui.

Căcat la cămară, era să zic, dar bucătarul m-a luat de braț:

— Ai fost pus steward la cabine, o să fii steward la cabine. – Doar în dimineața asta fă ce-ți spune. – Vrei să spele vasele în dimineața asta?

— Mda – n-avem destui oameni.

Și deja simțeam presiunea unei zile fierbinți de Oakland apăsând pe fruntea mea mahmură. – Acolo era Georgie Varewski, zâmbindu-mi – „Aduc jacheta ție – s'tem colegi în dimineața asta – te-nvăț“ – M-a dus jos pe coridoarele înfricoșătoare de metal spre vestiar, o căldură insuportabilă și tristețea se întindeau dinaintea oaselor mele, doar în ultimul timp, noroc cu libertatea de vagabond, mă întinsesem în voie oricând în hotelul de exil al vagabonzilor. – Acum eram în armată – Am băgat un *benny*¹ rapid ca să mă obișnuiesc cu ideea – Mi-am salvat slujba. – De la gemete îngrozitoare și greață la chiuvetă și veghe toată noaptea și turnuri de vase pe care le-am trântit în douăzeci de minute de muncă și energie binevoitoare, punând întrebări tuturor, inclusiv dihorului de steward, apucând oamenii de braț, aplecându-mă, ascultând problemele, fiind amabil, lucrând ca un câine, muncind în plus, absorbind fiecare indicație pe care mi-o dădea Georgie, de la

1. Bazedrină, excitant care înlătură temporar senzațiile de foame și de somn (n.t.).

sevrăjul de după benzedrină la iubire, muncă, învățare. – Am muncit pe brânci –

Brusc, m-am văzut în oglinda de la teugă cu părul unuros, cu cearcăne, cu jacheta albă, brusc un chelner-sclav pe șalande, deși cu o săptămână înainte mă plimbasem bășos pe trenul cu Plomteau, de la după-amiezi pe calea ferată la accese somnoroase de vomă în care-mi trăgeam găleata și mă aplecam fără nici un fel de problemă de demnitate să mai borăsc din când în când. – Aici eram un nenorocit de ajutor de bucătar și mi-era scris asta pe fruntea unuroasă, și pe un salariu mai mic. – Toate astea pentru China, pentru toate fumoarele de opiu din Yokohama.

Micul-dejun a trecut ca prin vis, am făcut totul în fugă înnebunit de la *benny* – au trecut douășpatru de ore până am luat o pauză să-mi desfac bagajul sau să mă uit la ape și să le spun apele din Oakland. –

Am fost condus în dormitorul meu de stewardul care ieșea la pensie și care era un bătrân cu pielea palidă, din Richmond Hill, Long Island (adică stătuse la soare sub punte, la lumina reflectată de lenjeria uscată, abia spălată și apretată). – Două paturi suprapuse într-o singură cabină, dar așezate groaznic lângă focurile din camera motoarelor, că până și din tapițerie ieșea fum, atât era de cald. – M-am uitat disperat în jur. – Bătrânul era secretos, m-a înțepat: – „Acum dacă n-ai mai fost steward înainte, s-ar putea să ai probleme“. – Asta însemna că trebuie să mă uit serios la chipul lui alb și să dau din cap, să mă uit atent la el, să mă scufund în vastul său cosmos, să învăț totul – totul